

La piedra

Herakleitos verlegt een kei en trekt een sprintje herwaarts, panta rhei. De rivier bestaat op dat moment natuurlijk niet meer, en een nieuwe voorgloed dient zich aan om zingeving te voorzien. De woorden die we vandaag, morgen, nu spreken betekenen morgen, vandaag, nu weer net iets anders, en zijn niet meer die woorden. De betekenis erachter is dan onbestaande, althans totaal van aard veranderd. En wie vindt op dat moment nog de woorden om ze te duiden en van betekenis te voorzien?

Ze bestaan. Maar bestaan niet in deze zin, niet in deze snaar des universums. Las palabras de amor, misschien wel de enige echte, bestaande woorden van Freddy en trawanten, die met hun onhebbelijke bombastiek soms de juiste snaar weten te vinden. Meestal niet. Ook in deze niet, jammer genoeg.

Wat graag zou je dan kunnen springen in dat bad van onverschillige ongena, met uitsluiting van socialiteit tot gevolg. Toch één glorieuze dag lang. En dan de diepte en de woorden en dan niet meer.

We hadden het uiteraard over de onvermijdelijke Bram Vermeulen, zijn steen, en zijn aanzetten tot het nuttigen van onmetelijke sloten rode wijn (voorheen water). Meer hoeft hierover niet gezegd.